ॐ

श्रीमद्-आद्य-शङ्कर-भगवत्पाद-परम्परागत-मूलाम्नाय-सर्वज्ञ-पीठम्
श्री-काञ्ची-कामकोटि-पीठम्
जगद्गुरु-श्री-शङ्कराचार्य-स्वामि-श्रीमठ-संस्थानम्

॥ श्री-सदाशिव-ब्रह्मेन्द्र-विरचिता जगद्गुरु-रत्न-माला ॥

य·दबोध-वशा·दहं ममे·दं
त·दिहे·त्यादि·रुदेति भूरि-भेदः।
त·दखण्ड·मनन्त·मद्वितीयं
पर·मानन्द-मयं पदं श्रयेयम्॥ १॥

वट-पादप-मूल-पट्ट-भद्रं
स्फुट-चि·न्मुद्र·मुदूढ-मौन-मुद्रम्।
कलिते·न्दु-कलं कृपा-समुद्रं
कलये कं-चन देशिकं वि-निद्रम्॥ २॥

कमला-कुच-कुम्भ-कुङ्कुम-श्री-
कलितो·रः-स्थल·म·प्यराग-योगम्।
करवै मुर-वैरिणं महान्तं
करुणा·र्द्रं हृदये कविं पुराणम्॥ ३॥

गरुडा·ङ्क-गभीर-नाभि-पद्मो·
दर-भू-गह्वर-निष्ठ-नैष्ठिका·ग्र्यम्।
चतु·रानन·माश्रयामि कामं
चतु·राम्नाय-वदावदं सदाऽपि॥ ४॥

कुशिक-प्रभवा·स्त्र-शस्त्र-पाली-
प्रशमा·चार्यक-सिद्ध-हस्त-दण्डम्।
शम-वन्त·मरुन्धती-सहायं
शरणं यामि वसिष्ठ·मप्रमेयम्॥ ५॥

बहु-मित्रसह-क्षिती·श-पापा·
पह-सान्निध्य·मरोध्य-सत्-प्रतापम्।
मह·दञ्चित-मन्त्र-यन्त्र-शक्तिं
मनसा शक्ति·मुपैमि सद्-विरक्तिम्॥ ६॥

पवना·कुल-काश-लेश-कल्पं
प्रभवा·देव पराहता·शरा·शम्।
प्रणमामि पराशरं मुनी·शं
प्रचरद्-वैष्णव-संहिता-प्रकाशम्॥ ७॥

निगमा·नपि योऽन्वशा·च्चतु·र्धा
व्यधिता·ष्टादश-धाऽपि यः पुराणम्।
स च सात्यवतेय ईप्सितं मे
सकला·म्नाय-शिरो·गुरु·र्विधत्ताम् ॥८॥

जननी-जठरा·दिव च्यवन् यो
जगतो ना·द्रव·दात्म-विद् विपश्चः।
अ·नहन्त·महं त·मात्मवन्तं
भगवन्तं शुक·माश्रये प्रशान्तम्॥९॥

अभियुञ्ज·दयार्च्य-पूज्य-पादान्
अपलून्या·दि-निषाक-सिद्ध-नेतॄन्।
अथ गौड-पदान् फणी·श-भाष्य-
प्रथमा·चार्यक-पण्डितान् प्रपद्ये॥१०॥

हरि-तल्प-हरा·ङ्घ्रि-नूपुर-क्ष्मा-
धर-सौमित्रि-बला·त्रि-पुत्र-लक्ष्मा ।
जयता·दुप-रेव·मात्त-धामा
जय-गोविन्द-मुनिः स चन्द्र-नामा॥११॥

प्रभवात् परमा·र्थ-सङ्ग्रहा·च्च
प्रणय-स्थान·ममुष्य सिद्ध-शिष्यः।
विरत-क्षिति-रक्षणो विरक्त्या
हरि·रंहो मम तृंहतां स्व-शक्त्या॥१२॥

कलिना बलिनाऽखिले खिलेऽपि
स्खलिते श्रौत-पथेऽपथे प्रवृद्धे।
जप-होम-तपस्सु नाम-शेषे·
ष्वपि यातेषु सुभाषितेषु शोषम्॥ १३॥

जिन-बुद्ध-कपालि-शक्ति-वह्नी·
न्द्विन-सेवासु समन्ततः श्रितासु।
शिथिले द्विज-वेद-वेदि-वादे
प्रथिते चा·द्वय-वेद-बाह्य-मोदे॥ १४॥

जग·दीक्षण-विह्वला·मृता·न्धो·
निगद-व्यक्त-कृपा-रसा·नुबन्धम् ।
प्रणिदिश्य गुहं पुरै·व गन्तुं
प्रणिबन्धुं च मखान् द्विष·श्च यन्तुम्॥ १५॥

अवतार्य सुरान् परां·श्च पूर्वं
विधि-वि·ष्णिवन्द्र-मुखान् विनोद-पूर्वम्।
स्वय·मप्यवतीर्य सुत्यु·रार्या-
कमितुः श्री-शिव-शर्मणो विचार्य॥ १६॥

उदभूत् सदने निटाल-दृग् यो
मद-भाजां सु-धियां प्रमाथ-योग्ये।
शिशु·रर्पयता·न्मुमुक्षु-भाग्यं
स शुभं शङ्कर-देशिकः सु-भोग्यम्॥ १७॥

उपनीय दिवं गते स्व-ताते
व्यपदिश्या·गम-सङ्ग्रहेऽप्यतीते ।
निज-मातर·मन्वमीमनद् यो
नियमा·प्तिं स मुदे ममा·स्तु सद्यः ॥ १८ ॥

प्रति-चन्द्र-भवं निवृत्ति-धर्मा
श्रित-गोविन्द-मुने·रवाप्त-धर्मा ।
जयतात् कृत-सूत्र-भाष्य-कर्मा
स्वय·मन्ते-वसतां वितीर्ण-शर्मा ॥ १९ ॥

कुहना·न्त्यज-विश्वनाथ-सृष्टो
द्रुहिण-व्यास-वरो·दिता·नुशिष्टः ।
ममतां मम ताव·देष भिन्द्या·
न्नमत·श्चो·परतिं ददा·त्वनिन्द्याम् ॥ २० ॥

अपि हाल-नृपाल-पालितं द्रा·
गपहाये·न्द्र-हरि·न्मुखं वितन्द्रम्।
श्रित-मुर्मुर·मुद्धरं·स्त्रिवेण्यां
यति-राड् भट्ट·मघानि वो वितृण्यात् ॥ २१ ॥

पटु-मण्डन-मिश्र-खण्डना·र्थं
प्रविशन् पद्म-वनं नवं जया·र्थी।
त·मधृष्य-गिरं विधृष्य वादै·
र्यति·माधात् स च पातु मां प्रमोदी ॥ २२ ॥

प्रविशन् बद्री·मवाप्य सद्यः
परमा·चार्य-पदा·र्चनं क्रमाद् यः।
धवला·चल·माप्य योऽप्यमाद्य·
च्छिव-लावण्य·मुदीक्ष्य तं प्रपद्ये॥ २३॥

प्रतिपादित-लिङ्ग-पञ्चकेऽमुं
प्रणिवर्त्या·शु तिरोहिते गिरी·शे।
विनिवृत्य स दिग्-जय-प्रवृत्तो
विविधैः शिष्य-वरै·र्विभातु चित्ते॥ २४॥

कलयन् निलयं च तुङ्गभद्रा-
तटिनी-रोधसि वेधसः स्त्रिया द्राक्।
कति-चि·च्छरदोऽत्यवीवहद् यो
यति-राट् का·पि मठे स मेऽस्तु सद्यः॥ २५॥

अथ कान्यकुमार-सन्धि-सेतु-
स्थलिनी-वैङ्कट-कालहस्ति-यातुः ।
यमि-नेतु·रमुष्य काञ्चि-यात्रा
श·मिदानीं शम-दं क्रियाद् विचित्रा॥ २६॥

श्रित-निर्मल-राजसेन-चोल-
क्षिति-पालो·द्धृत-विप्र-देव-शालः ।
वरदस्य तथाऽऽम्र-नायकस्या·
प्युरु-वेश्म-द्वय-कृ·ज्जयाय मे स्यात्॥ २७॥

प्रकृतिं च गुहा·श्रयां महो·ग्रां
स्व-कृते चक्र-वरे प्रवेश्य योऽग्रे।
अकृता·श्रित-सौम्य-मूर्ति·मार्यां
सुकृतं नः स चिनोतु शङ्करा·र्यः॥२८॥

परकीय-वपुः-प्रवेश-शैल्या
स्मर-तन्त्राणि विदन् वशी न लौल्यात्।
अकृता·तनु-भारतीं वशे यः
सुकृतं मे सुतरां गुरुः स चीयात्॥२९॥

उपयात्सु बुधेषु सर्व-दिग्भ्यः
प्रदिश·न्नाशु पराभवं य एभ्यः।
विधृता·खिल-वित्-पद·श्च काञ्च्या·
मधृता·र्तिः स दिशे·च्छ्रियं च कांचित्॥३०॥

समतिष्ठिप·दा-हिमा·द्रि-सेव्यं
क्रमशो धर्म-विचारणाय दिव्यम्।
अधि-काञ्चि च शारदा-मठं यो
ऽभ्यधिकं नः सुख·मातनोतु सोऽयम्॥३१॥

पृथिवीधव-पद्मपाद-हस्ता·
मलका·नन्दगिरी·नतिप्रशस्तान्।
चतुरोऽकृत य·श्चतुर्षु पीठे·
ष्वतुलां न·श्चतुरो गिरं स देयात्॥३२॥

पर·मन्तिक-सत्-सुरेश्वरा·द्यैः
परमा·द्वैत-मतं स्फुटं प्रवेद्य।
परि-काञ्चिपुरं परे विलीनः
परमाया·स्तु शिवाय सद्-गुरु·र्नः ॥ ३३ ॥

स्थिर-बोध-घन-प्रताप-दाम्नो·
र्गुरु-पृथ्वीधव-विश्वरूप-नाम्नोः।
चिर·मर्थनयो·प-तुङ्गभद्रं
स-रसः सौतु सुरेश्वरः स भद्रम्॥ ३४ ॥

प्रणयन् लय-योग·मक्षु·दञ्च्यं
पुन·राचार्य-मठे निपद्य काञ्च्याम्।
भुवि यः शिव-लिङ्ग-भूय·मन्ते
प्रविवान् सोऽस्तु सुखाय नः सुशान्तः ॥ ३५ ॥

प्रथिते किल कामकोष्ठ-नाम्नि
प्रथते पुण्य-रसे·ति यत् पवित्रम्।
पद·मस्य गुरोः समाधि-भूमेः
प्रणये मण्डन-चिह्नितं निकामम्॥ ३६ ॥

जप·दिष्ट-द-कामकोटि-पीठा·
धिप-भू-मण्डल-देशिके·न्द्र-पाठात्।
नर-नु·त्यशुचीनि निर्णिनिक्षे
पर-हंस-स्तवतोऽक्षरा·ण्यरूक्षम् ॥ ३७ ॥

सलिला·शन एव यः स-लीलं
विलयं प्रापिप·दार्हतान् सु-शीलः।
सुम-हार-फणी·न्द्रयोः स-दृष्टिः
स हि सर्वज्ञ-गुरु·र्हियात् कु-दृष्टिम्॥ ३८॥

यमि-पञ्चक·मञ्चितो·ज्ज्वला·ख्यं
शमिता·न्यो·क्ति च सत्यबोध-मुख्यम्।
पर-वैभव-वारि-विद्य·मन्तः
करवै तत् त्रितयं च चिद्घना·न्तम्॥ ३९॥

सु-महाव्रत-सार्वभौम-चर्या-
श्रम-हानाय निगूढ-योग-चर्यः।
शम-दां मम चन्द्रशेखरे·न्द्रः
स मुदं पातु जगद्-गुरु·र्वितन्द्रः॥ ४०॥

फल-हायन-काष्ठ-मौन-सेवा-
बल-हासा·स्पद-बाल-मुग्ध-भावम्।
अजरा·मर·मात्त-लिङ्ग-भावं
भज सच्चिद्घन·मन्त·रङ्ग देवम्॥ ४१॥

कलया मलया·द्र्यगस्त्य-कूट-
स्थल-यातूयित-भैरव-प्रमोटम् ।
कलयाम लया·ध्व-लीढ-भानुं
चल-विद्याघन·माप्त-काम-धेनुम्॥ ४२॥

गुरु-मार्ग-गवेषणा·त्त-वेला·
चल-दृष्टा·ग्रज-शिष्ट-मन्त्र-लोलम्।
हर-पूजन-पूत·मस्त-मोहं
वर-गङ्गाधर-गीष्पतिं श्रयेऽहम्॥४३॥

कुलशेखर-साहिती-प्रणेत्रे
वल·दा-सेतु-हिमाद्रि-विज्ञ-नेत्रे।
जरदृष्टि-शका·दि-घृष्टि-दात्रे
स्थिर-वर्णा·श्रम-धर्म-संविधात्रे॥४४॥

स्तनितं निगमेषु शङ्करेण
ध्वनि·मद्वैत·मुदस्यते चिरेण।
प्रणयानि महा-यती·श-भूम्ने
प्रणती·रुज्ज्वल-शङ्करा·र्य-नाम्ने॥४५॥

अथ गौड-सदाशिवे·न्द्र-पादान्
प्रथितान् न्यक्-कृत-बाह्लिक-प्रवादान्।
जनन-क्षण एव जात-बोधान्
जग·दाचार्य-पदान् श्रये वि-बाधान्॥४६॥

विवदन् धिषणेन साधु दुर्दी...
दिवि-साह्याय समागतेन सार्धम्।
जयि-जीर्ण-सुरेन्द्र-भूमि-भोगी
जयता·न्नः सुधिये सुरे·न्द्र-योगी॥४७॥

चिर-साधित-षोडशी-प्रसाद-
क्षरित-श्वित्र-रुजं निरस्त-वादम्।
स्व-वशा·सु-विसर्ग·मर्क-भृत्यं
नव-विद्याघन·माश्रितोऽस्मि नित्यम्॥४८॥

घन-वाग् जनि-मूक एव विद्या...
घन-कारुण्यत ऊढ-हृद्य-विद्यः।
कलय·न्नपि मेण्ठकं कवी·न्द्रं
कलये·न्नः स शिवानि शङ्करे·न्द्रः॥४९॥

अपि यः श्रित-मातृगुप्त-विद्या·
धिप-सेतुप्रवरा·दि-सूरि-हृद्याम् ।
सुषमा·मधिता·हिमा·द्रि-भूमौ
विषमा·दित्य-नुतोऽवतात् स चा·मुम्॥५०॥

अनु-जह्नु-सुता·तिवाहिता·हं
विधिनाऽऽराधित-शङ्करं वि-मोहम्।
शरणं समुपैमि चन्द्रचूडं
चरण-प्रौढ-तपः-पतत्रि-नीडम् ॥५१॥

परिपूर्ण-विबोध-नाम-भाजां
धुरि गोकर्ण-धरा-भुवां विराजत्।
मम मानस·मस्य-सिद्धि-भूम्ना
ममता·तिं विजहातु मोद-सीम्ना॥५२॥

अपि नास्तिक·मास्तिकं दधानान्
लपितै·र्ज्यौतिष·मार्य-भट्ट·मूनम् ।
प्रतिषिद्ध-पयोधि-पोत-यानान्
यति-सच्चित्सुख-सद्-गुरून् नमामि ॥ ५३ ॥

समधिष्ठित-कोङ्कणे चिरेण
स्व-धृते साधु समाधिनाऽदरेण।
निरतो नियमेन चित्सुखेऽस्मि
श्रित-सच्चित्सुख-लक्षणे परस्मिन् ॥ ५४ ॥

कृमि-कीट-पतङ्ग-सत्त्व-भाषा-
क्रम-विज्ञः स धुनोतु सत्त्व-दोषान्।
रस-साधन-सिद्ध-लिङ्ग-रूपः
स चिदानन्दघनः स-सत्-स्वरूपः ॥ ५५ ॥

यमि-धीघन-चिद्विलास-साधू
स-महादेव-समग्रबोध-बोधौ ।
भवभूति-कृता·र्चनौ च वन्दे
सुख-सद्-ब्रह्म-चि·दुज्ज्वलौ घने·न्द्रौ ॥ ५६ ॥

स्व-मठ-स्थ·मधीत-भूरि-भाषं
क्रमिका·र्चा·हित-कामदृक्-प्रतोषम्।
प्रचित-स्व-मठा·लयं च सच्चिद्-
रुचिरा·नन्द-घने·न्द्र·माश्रयेऽहम् ॥ ५७ ॥

अपरा·नपि चन्द्रशेखरे·न्द्रान्
विपुल-क्ष्मा-भ्रमणे निरस्त-तन्द्रान्।
शरणा·गत-सर्व-दुःख-हर्तॄन्
शरणं यामि कु-वादि-जैन-जेतॄन्॥ ५८॥

भज रे बहु-रूप-चित्सुखे·न्द्रं
बहुशः सह्य-गुहा-तप·स्स्व-तन्द्रम्।
प्रशम-प्रणयात् प्रशान्त-चारं
पर·मानन्द-युजं च पाप-दूरम्॥ ५९॥

प्रचिते परित·स्तुरुष्क-चक्रे
निचिते म्लेच्छ-गवी-विभूम्नि वक्रे।
कथ·मप्यवताऽऽश्रिता·र्य-वृत्ता
न्यथ विद्याघन-मौनिनै·मि तृप्तिम्॥ ६०॥

निज-तात-मृतेः परं प्रकाशे
गज-गर्भे त्रि-शरद्-विपच्य-कोशे।
गमयन्त·मिवो·ल्ब-वास-शेषं
गणये विश्वजितः सुतं विशेषात्॥ ६१॥

परिवाद-भयात् प्रसू-विसृष्टं
विपिने व्याघ्र-वधूभि·रेव पुष्टम्।
नव-शङ्कर·मादिमा·च्च धृष्टं
नम माध्यन्दिनिनै·व बाल्य-शिष्टम्॥ ६२॥

पर·मभ्र-तनो·र्गिरै·व शम्भो·
वर-विद्याघन-विष्टरो·पलम्भी ।
अधि-काञ्चिपुरी-मठं शुभं भो·
स्त्र्यधिक·श्चित्त तनोतु ते वि-दम्भः ॥ ६३ ॥

विदिश·श्च दिश·श्च सञ्चरन् यः
प्रदिशन् भाष्य·मदूष्य·मास्त धन्यः।
त·मशेष-वि·दासना·धिरूढं
नम भट्टो·द्भट-वाक्-पतेः स-नीडम् ॥ ६४ ॥

श्रुति-युक्ति-शरैः परान् प्रणिघ्न·
न्निति चा·द्वैत-सृतिं विलुप्त-विघ्नाम्।
विदधत् प्रविशन् दरीं पुराणां
म·दघं हन्तु तिरोहितः स मौनी ॥ ६५ ॥

स-शरीर·मुपेयिवांस·मोकः
शशिचूडस्य जगद्-गुरुं त·मेकम्।
अपि चीन-तुरुष्क-बाह्लिका·द्यैः
स्व-परा·चार्य-तया स्तुतं स्तुमोऽद्य ॥ ६६ ॥

अनु-पद्मपुरं चिराय तिष्ठन्
ध्वनि-कारा·दि-बुधा·श्रितो व्रतिष्ठः।
पुन·रञ्चित-काञ्चि·रस्तु पक्षे
मम सच्चि·च्छिखरो विलास-भिक्षुः ॥ ६७ ॥

अति-रूप·मपाप-वृत्त-मान्यं
यति-ता·माश्रित·मङ्गजं यथा·न्यम्।
समयो·च्चय-सार-सा·वधृत्यै
सु-महादेव-गुरुं स्मरामि धृत्यै॥ ६८॥

कृत-सट्टक-स-त्रिनाट्य-बन्ध-
व्रत-यायावर-राजशेखरा·न्ध्यम् ।
हृतवन्त·मनन्त-मन्त्र-शक्तिं
व्रति-गङ्गाधर·माश्रयेऽर्थ्य-सूक्तिम्॥ ६९॥

शिव-योजित-चन्द्रमौलि-पूजा-
प्रवणं त·न्नियमि-त्रयं महौ·जः।
पर-वस्तु-वि·दस्त-सम्प्रचारा·
दर·मास्तां पर·मद्य मे विचारे॥ ७०॥

कवि-सोमक-क्लृप्त-सेवन-त्यग्
भवि-दूरोऽद्रि-गुहा-गृहेऽहि-कृत्यः।
चिर·मात्मनि सञ्चरन् प्रमत्तः
परमा·द्यः स शिवः शिवं विधत्ताम्॥ ७१॥

नव-भोज-महीप-दत्त-मुक्ता-
शिबिका-भ्रान्त-समस्त-दक्षिणा·ध्वा।
कलशो·श्वर-मन्त्रिणाऽस्त-बाधं
कलयन् स्वं मठ·मीड्यतां स बोधः॥ ७२॥

जयदेव-सुमङ्ख-कृष्णमिश्रा·
श्रयता·मेत्य कुमारपाल-मिश्रम्।
अपि हैम·मपाकृतो·क्ति-योगै·
रुपसेव्योऽस्तु स चन्द्रचूड-योगी॥ ७३॥

अभिचारक-गुप्तपाद-वादि-
प्रभु-हर्षा·दि-पराभवा·ग्र-भूमिम् ।
कलये हृदि संश्रितं स्व-भासा
विलयं चिद्-वियती·ह चिद्विलासम्॥ ७४॥

बहु-धा कृत-कोटि-होम-लीला·
वभृथौ शाक्त-पथा·ववाम-शीलौ।
क्रमशः प्रणतोऽस्मि पावना·ख्यौ
सु-महादेव-सु-चन्द्रशेखरा·ख्यौ॥ ७५॥

हृदि सायण-माधवो·पदेष्टृन्
मदिनां वाद-विधौ शम-प्रदेष्टृन्।
नमत श्रुति-शीलना·दतन्द्रान्
यमि-विद्या·धिक-तीर्थ-देशिके·न्द्रान्॥ ७६॥

यमि-षङ्गव·मप्लुत-स्व-देशं
शमिते म्लेच्छ-कुलै·र्महत्-प्रकाशे।
अजहत्-स्व-मतं जहत्-प्रचारं
विजयाया·स्तु विवेकिना·मुदारम्॥ ७७॥

समुपासित-नीलकण्ठ-मन्त्र-
क्रम-निर्धूत-विषा·मयं स्व-तन्त्रम्।
शिवयोगि-समाह्वयं यमी·न्द्रं
भव-भेदाय भजाम मोद-सान्द्रम्॥ ७८॥

लुलिता·गमिक-च्छटो·पदेशं
ललिता·र्चा·श्रित-हस्त·मस्त-पाशम्।
कलिता·खिल-वेद-शास्त्र-कोशं
कलये प्रत्य·गितं महः-प्रकाशम्॥ ७९॥

खल-वैष्णव-तैन्त्रिणीक-कोला...
हल-हेला·हित-गालि·रुक्ति-जालैः ।
शिवयन् वरदं चिरेण सौम्यः
शिव-कृ·न्मेऽस्तु स शङ्करः प्रणम्यः॥ ८०॥

निज-नीवृ·दवग्रहे·ति-खेद-
त्यज-नेपाल-नृ-पाल-पूज्य-पादः।
स पुरो मम साधु सन्निधत्तां
विपुला·नन्द-सदाशिवोऽप्रमत्तः ॥ ८१॥

बहुधाऽऽहित-सूत्र-भाष्य-शान्ति
र्बहुला·मोद-युतः समग्र-शान्तिः।
शमलं समुदस्य शं ममा·लं
स महादेव-गुरु·र्दिशेत् स-लीलम्॥ ८२॥

सतता·हित-चन्द्रमौलि-सेवः
श्रित-काञ्चीपुर एव शुद्ध-भावः।
सृजता·न्मम चन्द्रचूड-मौनी
स जयं सर्वत एव साधु-मानी॥८३॥

अथ मे स सदाशिवः कृषीष्ट
प्रथमं बोध-पदेन तत्त्व-देष्टा।
कुशलं कुशला·ग्रणीः प्रकाम-
प्रशमोऽप्युज्ज्वल-मूर्ति·राप्त-कामः॥८४॥

हृदये स पदं सदा विधत्तां
स-दयं मे प्रणुदन् प्रमाद-वत्ताम्।
निगमा·न्त-गुरुः परः शिवा·त्मा
सुगमः साधु-तते·र्यमी महा·त्मा॥८५॥

य·दुदीक्षण-लेशतो जनानां
विदु·रद्वैत-मतिं द्वि-तां धुनानाम्।
त·महं परमा·श्चितं शिवे·न्द्रं
शम-वन्तं शरणं श्रये यमी·न्द्रम्॥८६॥

इति नाथनयाऽऽत्मबोध-नाम्नो
यति-राजस्य सदाशिवे·न्द्र-भूम्ना।
कलिता जयताद् वसन्तमाला-
षडशीत्या गुरु-राज-रत्न-माला॥८७॥

॥ इति श्रीमत्-काञ्ची-कामकोटि-मूलाम्नाय-सर्वज्ञ-पीठ-सप्तपञ्चाशत्तम-जगद्गुरु-श्री-परमशिवेन्द्रसरस्वती-शङ्कराचार्य-स्वामि-पादपद्माराधकैः श्री-सदाशिव-ब्रह्मेन्द्रैः विरचिता जगद्गुरु-रत्न-माला सम्पूर्णा ॥

॥ श्रीमत्-शङ्कर-भगवत्पाद-कथा-सङ्ग्रहः ॥

(गुरु-रत्न-मालायाः ३३ पद्यस्य व्याख्यायां सुषमायां स्थितः)

कलिना बलिना ध्वस्ते स्रस्ते वैदिक-वर्त्मनि।
देवान् विलपतः श्रुत्वा दया·र्द्र-हृदयः शिवः॥ १ ॥

वि·ष्णवाद्यान् अवतार्य प्राक् अवातारीत् स्वयं च सः।
केरले किल कालट्यां गृहे शिवगुरोः शुभे॥ २ ॥

उपनीय निजे ताते गते लोका·न्तरं ततः।
क्व-चित् समाप्या·ध्ययनम् अनुज्ञा·माप्य मातृतः॥ ३ ॥

छलेन प्रैष·मुच्चार्य निष्क्रान्तः सदना·न्निजात्।
नर्मदा-रोधसि प्राप्य गोविन्दात् क्रम-संयमम्॥ ४ ॥

जाह्नवी-तीर·मासाद्य बोधितोऽन्त्यज-रूपिणा।
विश्वेश्वरेण भाष्यं स ब्रह्म-सूत्रस्य निर्ममे॥ ५ ॥

ततः प्रयाग·माविश्य भट्ट·मुद्धृत्य संसृतेः।
तद्-वाचा मण्डनं प्राप्य त·मकार्षी·ज्जयन् यतिम्॥ ६ ॥

ततः स परमा·चार्यान् द्रष्टुं बदरिका·श्रमम्।
प्राप्य नत्वा गौडपदान् कैलासं प्रयया·वतः॥७॥

लिङ्ग-पञ्चक·मासाद्य शम्भो·राज्ञा-वशो वशी।
निवृत्तः परमा·चार्य-पदं पुन·रशिश्रियत्॥८॥

सनन्दनोऽभव·च्छिष्यः, सूत्र-कृत् स-विरिञ्चनः।
ददृशे देशिके·न्द्रेण तोषित·श्च विपश्चिता॥९॥

शरीरा·न्ते जनन्याऽथ स्मृत·स्तस्या निकेतनम्।
व्योम्नै·वाप्य परं तत्त्व·मुपदिश्य मृतां ततः॥१०॥

दोर्मन्थो·त्था·नलेनै·व संस्कृत्य बदरीं पुनः।
प्राप्त·स्तस्मा·च्छृङ्गगिरिम् अध्युष्य कति-चित् समाः॥११॥

सेतु-श्रीकालह·स्त्यादि-यात्रां कृत्वा क्रमाद् वशी।
काञ्चीपुरं समासाद्य राजसेनेन भू-भृता॥१२॥

वरदस्या·म्र-नाथस्य कामाक्ष्या·श्च तथाऽऽलयान्।
उद्धृत्य शमयित्वो·ग्र-कलां श्रीचक्र-तः शिवाम्॥१३॥

विजित्य वाणी·मतनूं पर-काय-प्रवेशतः।
ज्ञातेन स्मर-तन्त्रेण त·न्नाम्ना निर्मिते मठे॥१४॥

सर्व-ज्ञै·क-समध्यास्ये कामकोटी·ति संज्ञिते।
पीठे स्थितः कतिपयान् अब्दान् शिष्या·नपालयत्॥ १५॥

सुरेश्वर-परित्रातं बालं चिद्-घन·मासने।
निवेश्य प्राविशद् धाम परं स्वं स जगद्गुरुः॥ १६॥

॥ इति श्रीमत्-कामकोटि-पीठ-षष्टितम-एकषष्टितम-जगद्गुरु-द्वय-अनुग्रह-पात्रैः आत्मबोधे·न्द्रसरस्व·त्याख्य-यति-वर्यैः निबद्धायां सुषमाख्यायां जगद्गुरु-रत्न-माला-व्याख्यायां प्रस्तुतः श्रीमत्-शङ्कर-भगवत्पाद-कथा-सङ्ग्रहः ॥

Pramana texts of the Kamakoti Peetam History

Shri Adi Shankara Bhagavatpada was incarnate in Kalyabda 2594 (BCE 509) Nandana Year. He established Dharma Peetams in many places of Bharat and appointed His disciples there. He ascended the Sarvajna Peetam at Kanchipuram and established the Shri Kanchi Kamakoti Moolamnaya Peetam in Kalyabda 2621 (BCE 482) Siddharthi Year. To take care of this Peetam after Himself, under Shri Sureshvaracharya's protection He appointed Shri Sarvajnatmendra Sarasvati Shricharana. He attained Siddhi at Kanchi itself in Kalyabda 2626 (BCE 477).

After Him, His shishya parampara the Shri Kamakoti Guru Parampara has been continuing including the current 70th Jagadguru Shri Shankara Vijayendra Sarasvati Shankaracharya Swamigal. Its history is long. The great souls who were Peetadhipati-s here have laboured in very many ways to preserve the Sanatana Vaidika (Hindu) Dharma in Their respective times.

We can say that there are four pramana texts that we have received regarding this Acharya Parampara.

1) **Punya Shloka Manjari** – This is a compilation by Shri Sadashiva Bodhendra Sarasvati Shricharana – who was the 56th Jagadguru of Shri Kamakoti Peetam – of verses about the acharya-s prior to Him. This is the

main pramana regarding the purvashrama details and aradhana tithi-s of the Acharya-s.

2) **Jagadguru Ratna Mala** – This was composed by Shri Sadashivendra Sarasvati Shricharana – famous as Shri Sadashiva Brahmendra – the disciple of Shri Paramashivendra Sarasvati Shricharana, the 57th Jagadguru of Shri Kamakoti Peetam. In it, Shri Sadashiva Brahmendra praises the Acharya-s starting from Adi Guru Dakshinamurti upto His Guru the 57th Peetadhipati by describing their qualities. He has also beautifully summarized Shri Bhagavatpada's charita in 21 verses.

3) **Sushama** – This was composed as a commentary on the above text by a sannyasi (who was not a peetadhipati) by name Shri Atmabodhendra Sarasvati who was a disciple of the 60th 61th Jagadguru-s of the Shri Kamakoti Peetam. He has much explained the history of the Kamakoti Peetam by quoting from many old texts such as old Shankara Vijaya-s which are difficult to come by today.

(**Note** – There is a reference that another commentary Prabha Vimarshini had been composed on Guru Ratna Mala but was not printed due to a manuscript with proper readings not being available.)

4) **Jagadguru Parampara Stava** – In this text, the 65th Jagadguru of Shri Kamakoti Peetam, Shri Sudarshana Mahadevendra Sarasvati Shricharana has paid obeisance to the Guru Parampara in simple anushtup verses. This contains even some details which are not contained in the earlier texts. (The same Shricharana has also made a text Nama Mala giving only the names without historical details.)

Considering the 2500 year history of the Peetam, it is understandable that not all historical details of all Acharya-s will be available to us. For some it is available in detail. For some only the sannyasa name and siddhi tithi are known. For some the purvashrama name is known, for some only the purvashrama father's name is known. Particularly because such variation

is there, we can understand that our elders have transmitted what they received exactly as it was.

Earlier publications

The Punya Shloka Manjari along with the Jagadguru Parampara Stava and Nama Mala was published in CE 1895 at Kumbakonam by Shrividya Press in Grantha script. Republication of the same was done in 1961 at Chennai by Kamakoti Koshasthanam in Devanagari.

Likewise the Jagadguru Ratna Mala along with Sushama, other texts of Shri Brahmendra and some copper plate details regarding the Shrimatam was published in the same CE 1895 at Kumbakonam by the same Shrividya Press in Devanagari. The same without the other Brahmendra texts but including the Shri Shankara Charita pramana-s Shiva Rahasya and Markandeya Samhita was published in CE 1897 at Chennai by Kala Ratnakara Press in Telugu script. Republication of the same was done in 1962 at Chennai by Kamakoti Koshasthanam in Devanagari.

Acceptance by earlier Acharya-s

In Sushama, composed by a yati who was the disciple of the 60th 61st Peetadhipati-s, it is clearly said that Shri Sadashiva Brahmendra was the shishya of Shri Paramashivendra Sarasvati Shricharana the 57th Jagadguru of the Kamakoti Peetam.

Further, the 65th Kamakoti Peetadhipati who composed the Jagadguru Parampara Stava, in praising His forebear the 57th Peetadhipati, especially mentions “He whose paduka-s were borne on head by Shri Sadashiva Brahmendra”.

That the vastra prasada adorned to the adhishthana of that Guru is adorned to the shishya on His Aradhana even today is also a practical attestation.

These texts have been quoted as pramana in the upanyasa-s of our 68th

Kamakoti Peetadhipati compiled as "Deyvattin Kural". For example in Deyvattin Kural (original Tamil edition) volume 5 in the section "Shri Shankara Charitam" pages 571, 580, it very clearly says that Shri Brahmendra wrote Guru Ratna Mala upto His Guru the 57th Peetadhipati. Later under Shri Shankara Kala Nirnaya, Guru Ratna Mala has been quoted on pages 837 and 853, Sushama in many pages before and after that, and Punya Shloka Manjari in pages 766, 922 etc.

Current publication

The source text of this work which has been shown by our elders as pramana is now once more published on the punya occasion of the year of Shri Shankara Bhagavatpada's 2500th Aradhana for the anusandhana of devotees with the blessings of the current (70th) Kamakoti Peetadhipati Jagadguru Shri Shankara Vijayendra Sarasvati Shankaracharya Swamigal.

The history of Jagadguru Ratna Mala being composed

The history of Shri Sadashiva Brahmendra composing this text is known from traditional sources such as Kamakoti Koshasthana as follows –

In the 16th century CE, Shri Sadashiva Brahmendra, who was known in childhood as Shivaramakrishna, and possessed a great intellect even then, did vidyabhyasa at Tiruvisainallur from the great scholars who resided there then. Later due to the uplift of Advaita Vasana, He resorted to Shri Paramashivendra Sarasvati Shricharana the 57th Kamakoti Peetadhipati, and took sannyasa. He used to very intensely engage in shastrartha debates due to prior propensity. Observing this the Gurunatha instructed to control speech in accordance with the sannyasa dharma of remaining peaceful. Shri Sadashivendra taken the Guru's Order to heart went to the extent of taking up a lifelong mauna vrata. As its fruition, He reached antarmukha samadhi very soon.

One day the Gurunatha instructed Shri Sadashivendra to do puja to the Yoga Linga Shri Chandramaulishvara of our Shri Kamakoti Peetam. However Shri Sadashivendra became unable to perform the puja as He entered into the trance of experiencing that Parameshvara as His own Self. Upon coming out of trance, He explained His inability to do the puja and submitted the stotra of Saparya Paryaya Stava. Seeing this, the Gurunatha felt it better that the administration of Peetadhipatya is not for Him, appointed (Vadavambalam) Shri Atmabodhendra Sarasvati Shricharana, another yati who was a sabrahmachari to Him, as the next Peetadhipati, and permitted Shri Sadashivendra to be free of the restrictions of the Peetam.

At that time, Shri Atmabodhendra who held high respect for Shri Sadashivendra, prayed "please do the anugraha of a Guru Parampara Stuti so that Your connection to our Acharya Parampara is recorded for posterity". Thereby Shri Sadashivendra sung this text called "Guru Ratna Mala". He has noted this information in the last 87th verse of this text. He has also said its phala in the 37th verse that He is praising the Kamakoti Jagadguru-s who are Paramahamsa-s, to remove the dosha of having to praise ordinary people in wordly life, and to obtain one's desires.

❁

We pray that devotees may do anusandhana of this Jagadguru Ratna Mala, be with Guru Bhakti, and attain all that is shreyas.

❁❁❁

❁❁❁